Orice gândire caută spiritul în natură; pentru știință, lumea realului este un lucru la care ea nu se poate opri, un punct de trecere prin care ea trebuie să meargă mai departe până la esența lucrurilor, care poate fi sesizată numai ca idee. Numai dacă spiritul uman depășește această realitate, dacă el sparge coaja și ajunge până la miez, i se arată ce anume menține unitatea acestei lumi în sâmburele ei cel mai lăuntric. Noi nu putem ajunge niciodată la mulțumire văzând câte un fenomen izolat din natură, ci numai când avem legea, nu putem avea satisfacție percepând individul, ci doar generalul. Omul își construiește în interiorul său o lume ce corespunde nevoilor sale spirituale, căreia îi este pr
prie acea armonie după care năzuiește spiritul său, în care se află acea logică riguroasă pe care el o caută. Natura exterioară, așa cum ni se oferă ea în mod nemijlocit, nu e niciodată în stare să ne îndeplinească această năzuință. Numai privirea ce pătrunde în adâncuri a ochiului solar vede Soarele spiritual care trăiește și guvernează în dosul fenomenelor. Forma de manifestare exterioară ne apare golită de Dumnezeu. De aceea, epocile care au avut o orientare predominant teologizantă n-au putut să întemeieze niciodată o estetică.

GA
271

ARTĂ ȘI CUNOAȘTEREA ARTEI

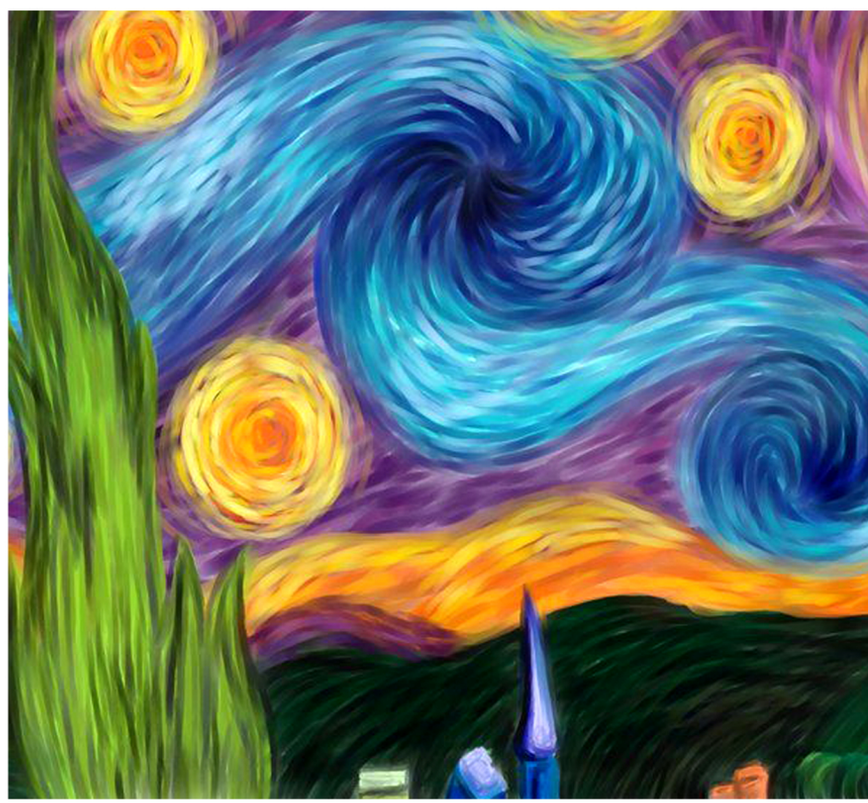
RUDOLF STEINER

RUDOLF STEINER

ARTĂ ȘI CUNOAȘTEREA ARTEI

BAZELE UNEI NOI ESTETICI

GA
271